

Səadət Sultan

Evin baş köşəsində asılan köhnə kəfkirli saatın neçə yaş olduğunu həmişə düşündürücü olub. Gözümü açandan bəri o saat orda yer alıb. Yaşlı nənə - Safura arvaddan soruşanda da: "Neynirsən a bala, köhnə saatdır da, heç mən neçə illərdir onun nə qədər vaxtdan bəri evdə olduğunu hiss etməmişəm" deyirdi.

Safura nənənin artıq yetmişdən çox yaş vardı. Birçə onu xatırlayardı və söyləyirdi ki, ömür-gün yoldaşı Həmid kişi bu saati evliliklərinin ildönümü münasibətilə alıb gətirmişdi...

Axşamları nəvələrini başına yığıb bu saatın taqılığını belə hiss etmədən maraqlı və şirin nağıllar danışardı Safura nənə. Yatmadan əvvəl yaşlı nənənin ətrafına toplaşmış şirin-şirin nağıllarını dinləməkdən zövq alardı nəvələri. Çox maraqlı xatirələr idi. Evləri həmişə gəl-gətlə, qonaqlar ilə dolu olardı. Ev sahibləri - Mehri xanımın Cavad kişi gələnləri xoşuzl ilə mehribanlıqla qarşılayar, ge-

dəndə də sovqatla yola salardı.

Dörd övlad böyüyürdü bu ailədə. Dörd qız... Mehri xanım oğul sahibi olmadığına təəssüf etsə də, sonralar qızlarının ona və həyat yoldaşı Cavad kişiyyə nə qədər dayaq olmasını gördükdə, ürəyi dağa dönürdü. Ali təhsilli Azərbaycan dili və ədəbiyyatı müəllimi idi Mehri xanım. Yoldaşı Cavad isə rəbitə sahəsi üzrə mühəndis idi. Dəmiryolunda ixtisası üzrə işləyirdi.

Ata-ana qız övladlarını onlar kiçik ikən qayğısız, dər-dər olmadan böyütdü. Elə ki qızlar böyüdü, dər-dərləri də onlarla bərabər böyüməyə başladı. Cavad kişi yığdığı beş-on manatla evini təmir etdirdi. Bir az yenilik gətirdi ailəyə. Fərəh və şadlıq ədalət, atası Həmid kişiyyə ad günü keçirəcəkdilər. Bir oğulun ata üçün hədiyyəsi nə ola bilərdi? Ailə səadət, qayğı, nəvələrinin mehriban münasibəti, gəlinin qayınatasına olan xoş münasibəti və digər irili-xırdal sevinclililər...

Cavadın neçə illər ərzində ailəsində bütün bu sadaladığım müsbət keyfiyyətlər öz əksini tapmışdı. Çünki atası Həmid kişi də xanımı Safura-

(Hekayə)

ya qarşı belə olmuşdu. Ailə tərbiyəsi görmüş Cavad da bu ənənəni davam etdirirdi.

Həmid kişi nəvələrini başına yığıb gələn qonaqları qarşıladı, ürək dolusu süfrə başına oturdurdu. Beləliklə, ad günü məqamı yetişdi. Divardan asılan köhnə kəfkirli saatın yanına yeni bir təbiət təsviri peyzaj asıldı. Bu Cavadın atasına hədiyyəsi idi. Həmid kişi oğlunun hədiyyəsini məmnunluqla qəbul etdi. Daha sonra babanın adına gələn digər sovqatlar da oldu.

Axşam düşdü - qonaqlar dağılırdı. Evə qəribə sakitlik çökdü. Amma bu sakitliyi xoş xəbər "pozdu". Cavadın böyük qızı Aytəkin tibb sahəsi üzrə universitetə qəbul olunmuşdu.

- Ata, bir bax, adım qəbul olunmuş tələbələr siyahısında çıxıb.

O, yüksək balla Tibb Universitetinin pediatriya şöbəsinə qəbul olunmuşdu.

Atası da fərəh hissi ilə:

- Əlbəttə, qızım... Sənin aylardır hazırlıqlarının nəticədir bu... Sözsüz ki, ədalət öz yerini tutmalı idi, mənim balam...

İmtahanın nəticələrini ailə üzvlərinə göstərərək, sevincdən uçurdu qızcığaz.

Aybəniz, Aygün və Nuray isə hələ orta məktəbdə təhsil alırdılar.

Günlər ayları, aylarsa illər - i övəz edirdi. Qızlar artıq orta məktəbi bitirmişdilər. Aytəkin ixtisaslı həkim kimi - pediatr olaraq klinikalardan birində işləyirdi. Ailə qurmuşdu - iki uşaq anası idi. Həyat yoldaşı Mahir mühəndis idi.

Hərdən atası ilə qonaq gələrdilər.

Nəvələrin şıltaqlığı, məzəli davranışları hamının sevincinə səbəb olurdu. Yaxşı deyirlər ki, körpə olan evdə qeybət olmaz.

Adi günlərdən biri idi. Qəfil gələn telefon zənginə Mahir yuxudan oyandı. Sonra dəstəyin o biri tərəfindən gələn Cavad kişinin həyəcanlı səsi bir an Aytəkinini də, Mahirini də qorxutdu.

Həmid babanın vəziyyəti yaxşı deyildi. Təcili atası ilə getməli idilər. Artıq hava qaralmışdı. Gecə saat 12-yə işləyirdi. Aytəkingil evə çatanda babası artıq hamı ilə halalaşmışdı...

Elə bu an Aytəkinin gözləri vaxtilə Həmid babasının Safura nənəsinə bağışladığı divardakı kəfkirli saata toxundu. SAATIN ƏQRƏBLƏRİ çoxdan dayanmışdı...